

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 564/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Union zdravotná poisťovňa, a. s.**, Karadžičova 10, Bratislava, IČO 36284831, zastúpenej advokátskou kanceláriou Mgr. Roman Oleksik, s. r. o., Hviezdoslavovo námestie 13, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Roman Oleksik, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obdo 108/2019 z 24. júna 2020 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob 27/2018 z 13. júna 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. septembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd obe napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 26CbHs 3/2013 žalobou domáhala určenia neplatnosti výpovede žalovaného z 25. júna 2013 zo zmluvy o poskytovaní zdravotnej starostlivosti uzavretej so sťažovateľkou 15. januára 2017 a uloženia náhrady škody spôsobenej neplatnou výpoveďou. Výpoveď zo zmluvy považovala sťažovateľka za neplatnú okrem iného z dôvodu porušenia noriem súťažného práva, a to zosúladením postupu podnikateľov (štátnych nemocníc, pozn.) voči sťažovateľke ohľadom cenových podmienok, ktorý má za cieľ alebo môže mať za následok obmedzovanie súťaže ako dohoda obmedzujúca súťaž, ktorá je zakázaná podľa § 4 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane

hospodárskej súťaže“). Sťažovateľka v priebehu konania vedenom okresným súdom vzala späť žalobu v časti určenia neplatnosti výpovede a predmetom konania ostala náhrada škody.

3. Okresný súd rozsudkom zo 6. septembra 2017 zamietol žalobu s odôvodnením, že bolo povinnosťou žalobcu (sťažovateľky) preukázať, že žalovaný sa dopustil protiprávneho konania, ktoré možno kvalifikovať ako dohodu obmedzujúcu súťaž alebo ako zneužívanie dominantného postavenia na trhu. Súd je podľa § 193 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) pri rozhodovaní o náhrade škody spôsobenej protisúťažným konaním viazaný právoplatným rozhodnutím súťažného orgánu o tom, že konkrétny subjekt porušil normy súťažného práva. Ide o viazanosť rozhodnutiami Protimonopolného úradu Slovenskej republiky alebo Európskej komisie o tom, že bol spáchaný súťažný delikt a kto ho spáchal. Sťažovateľka bola v konaní toho názoru, že súd nie je viazaný rozhodnutím protimonopolného úradu o zastavení konania, ako aj v prípadoch, ak sa súťažný orgán odmietne zaoberať sťažnosťou na protisúťažné konanie. V takých prípadoch je podľa názoru sťažovateľky oprávnený posudzovať otázku existencie alebo neexistencie protisúťažného konania súd sám ako prejudiciálnu otázku. Okresný súd poukázal na § 193 a § 194 CSP, ktorý vymedzuje orgány, ktorých rozhodnutiami je súd viazaný a ktoré ako prejudiciálne otázky súd riešiť nemôže. Protimonopolný úrad ako orgán oprávnený rozhodovať o tom, že porušením pravidiel hospodárskej súťaže bol spáchaný správny delikt, je jedným z týchto orgánov. Otázku existencie protisúťažného konania ako správneho deliktu nie je teda súd oprávnený v civilnom sporovom konaní riešiť ani ako prejudiciálnu, žalobca v konaní nepredložil ani neoznačil žiadne dôkazy, že by súťažný orgán označil konanie žalovaného za nedovolené, nepreukázal teda existenciu protisúťažného konania ako predpoklad priznania náhrady škody.

4. Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP, v ktorom namietala, že žaloba o náhradu škody je súkromnoprávnym sporom, právomoc rozhodovať o ňom nemá žiaden iný orgán ako súd. Zotrvala na svojom presvedčení, že ide o otázku, ktorú je možné riešiť prejudiciálne v sporovom konaní ako otázku porušenia noriem zákona o hospodárskej súťaži, resp. Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Táto právomoc by nebola daná len v prípade, že by protimonopolný úrad svojím rozhodnutím už skonštatoval porušenie noriem. Sťažovateľka poukázala na § 25 ods. 3 zákona o hospodárskej súťaži, podľa ktorého sťažovateľka nemôže byť účastníkom konania vedeného protimonopolným úradom, a preto v prípade, že sa vecou odmietne zaoberať súťažný orgán, nemá dotknutý subjekt pri výklade použitom okresným súdom žiadnu možnosť domáhať sa ochrany svojich práv. Výklad okresného súdu je preto neústavný. Poukázala na čl. 3 ods. 1 a čl. 4 smernice Európskeho Parlamentu a Rady 2014/104/EÚ o určitých pravidlách upravujúcich žaloby podľa vnútroštátneho práva o náhradu škody utrpenej v dôsledku porušenia ustanovení práva hospodárskej súťaže členských štátov a Európskej únie (ďalej len „smernica“), ktoré členským štátom ukládajú povinnosť vypracovať a uplatňovať vnútroštátne normy tak, aby neznemožňovali účinný výkon práva na úplnú náhradu škody.

5. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu, keďže sa s právnym posúdením a aplikáciou § 194 CSP stotožnil, a dodal, že podľa čl. 4 ods. 1 zákona o hospodárskej súťaži je všeobecný súd pri rozhodovaní o náhrade škody v časti o porušení práva hospodárskej súťaže viazaný právoplatným rozhodnutím protimonopolného úradu. Uviedol tiež, že zákon č. 250/2016 Z. z., ktorým bola implementovaná smernica, sa nevzťahuje na konania začaté pred 26. decembrom 2016 rovnako ako smernica samotná.

6. Sťažovateľka podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovala od § 420 písm. f) CSP (porušenie práva na spravodlivý proces nevykonaním navrhovaných dôkazov a znemožnením prístupu k súdu) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP (dosiaľ neriešená právna otázka). Sťažovateľka poukázala na potrebu eurokonformného výkladu ustanovení § 193 a § 194 CSP, ktoré sú v priamom rozpore s čl. 6 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003, ktorý priamo zakladá právomoc vnútroštátneho súdu rozhodovať o tom, či došlo k porušeniu čl. 101 a 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „súdny dvor“) vo veci Courage proti Crehan, z ktorého vyplýva možnosť jednotlivca domáhať sa náhrady škody spôsobenej porušením čl. 101 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

7. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky zamietol s tým, že dôvod prípustnosti podľa § 420 f) CSP nezistil a k dôvodu podľa § 421 ods. b) CSP uviedol, že nastolená právna otázka spĺňa predpoklady jej prípustnosti v dovolacom konaní. Najvyšší súd s poukazom na § 380 Obchodného zákonníka uviedol, že poškodená strana môže uplatniť ako náhradu škody len tie náklady, ktoré museli byť vynaložené, pretože druhá strana nespĺnila svoju povinnosť. Dôkazné bremeno je na poškodenom. Sťažovateľka žiadne nesplnenie ani porušenie povinnosti žalovaným nepreukázala, celú žalobu postavila len na tvrdenom konaní žalovaného v rozpore s pravidlami hospodárskej súťaže, ktoré však nepodporila žiadnym dôkazom. Dovolací súd nastolenú právnu otázku posúdil zhodne s krajským súdom a okresným súdom a tvrdenie sťažovateľky o ich nesprávnom právnom posúdení považoval za nedôvodné.

II.

Sťažnostná argumentácia

8. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie o nesprávnom právnom posúdení právomoci všeobecných súdov urobiť si prejudiciálny záver o porušení noriem hospodárskej súťaže zo strany všeobecného súdu pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej porušením práva hospodárskej súťaže za situácie, že o veci nerozhodol súťažný orgán.

9. Sťažovateľka v sťažnosti namieta v podobnom rozsahu ako v dovolaní, že takúto právomoc všeobecný súd má, pretože pri uprednostnení výkladu § 193 a § 194 CSP, ktorý ponúkli všeobecné súdy, dochádza k odmietnutiu spravodlivosti a porušeniu medzinárodných záväzkov štátu na zabezpečenie účinnej ochrany poškodených takýmto konaním. Zároveň poukázala na to, že základ uplatňovaného nároku spočíva aj na porušení čl. 101 a čl. 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a interpretácia všeobecných súdov je v rozpore s ich priamym účinkom, ako aj účinkom čl. 6 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003, ktoré samé osebe zakladajú právomoc vnútroštátnych súdov rozhodovať o tom, či došlo k porušeniu čl. 101 a čl. 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, a právomoc rozhodovať o náhrade škody, ktorá takto vznikla. Súkromnoprávne vymáhanie súťažného práva existuje samostatne a nezávisle popri jeho verejnoprávnom vymáhaní. Sťažovateľka poukázala na princíp prednosti práva Európskej únie. Oznamovateľ protisúťažného konania nemá postavenie účastníka konania vedeného súťažným orgánom. Skutočnosť, že nedošlo k verejnoprávnemu postihu alebo že orgán nerozhodol o existencii správneho deliktu, nemôže odňať právomoc všeobecných súdov rozhodovať o súkromnoprávnom nároku na náhradu škody,

ktorá je daná priamo čl. 101 a čl. 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 6 nariadenia (ES) č. 1/2003. Predmetné nariadenie má priamu účinnosť a má prednosť pred CSP.

10. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, ako aj rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľka namieta, že ich odôvodnenie je strohé a nevysporiadalo sa s jej argumentmi. Najmä dôvodí, že: „Podľa § 193 CSP súd je viazaný rozhodnutím príslušného orgánu, že bol spáchaný iný správny delikt. § 193 CSP neobsahuje nič, z čoho by bolo možné vyvodzovať záver, že súd nemôže riešiť ako prejudiciálnu otázku porušenie noriem súťažného práva. Z § 193 CSP v spojení s § 194 CSP napríklad vyplýva, že súd nie je viazaný rozhodnutím správneho orgánu, že správny delikt nebol spáchaný. Treba zdôrazniť, že Sťažovateľ nežiadal, aby súd rozhodol o správnom delikte spočívajúcom v porušení súťažných noriem, ale aby posúdil porušenie súťažných noriem ako prejudiciálnu otázku v rámci rozhodovania o súkromnoprávnom nároku - nároku na náhradu škody, čo ustanovenie § 194 CSP výslovne umožňuje... Z hľadiska aplikácie § 193 a § 194 CSP Sťažovateľ poukazuje na čl. 162 ods. 4 Ústavy SR, v zmysle ktorého výklad a uplatňovanie § 193 a § 194 musí byť v súlade s Ústavou SR. Dokonca, aj keby znenie § 193 a § 194 CSP neposkytovalo priestor pre výklad v súlade s Ústavou SR, súdy mali konanie prerušiť a inciovať konanie pred Ústavným súdom, čo neurobili. Nakoniec, prípadné nejasnosti ohľadom výkladu § 193 a § 194 CSP však nemôžu spochybniť to, že právomoc a povinnosť súdov aplikovať čl. 101 a čl. 102 ZFEÚ vyplýva z čl. 6 Nariadenia Rady (ES) 1/2003, ktorý má prednosť pred § 193 a § 194. Inými slovami, ak by aj znenie § 193 a § 194 CSP znemožňovalo súdu posúdiť ako prejudiciálnu otázku porušenie § 4 a § 8 ZoHS, súd by aj naďalej zostal povinný posúdiť v rámci konania o žalobe Sťažovateľa otázku porušenia čl. 101 a čl. 102 ZFEÚ.“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu základného práva napadnutým rozsudkom krajského súdu:

11. Proti napadnutému rozsudku bola sťažovateľka oprávnená podať dovolanie, čo aj využila. Dovolanie predstavovalo účinný prostriedok a prostredníctvom meritórneho rozhodnutia o ňom najvyšší súd poskytol ochranu právam, ktorých porušenie sťažovateľka namieta v ústavnej sťažnosti. Je tak naplnená ústavná podmienka pre aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorá ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu.

12. Preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

13. Ústavný súd v napadnutom rozsudku nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom sťažovateľky

na súdnu ochranu a právom na spravodlivý proces. Namietané porušenie práva na zákonného sudcu a na verejné prerokovanie veci v prítomnosti sťažovateľky nebolo podložené relevantnou právnou argumentáciou odlišnou od odôvodnenia porušenia práva na súdnu ochranu. Sťažnostná argumentácia je v podstatných námietkach totožná s dovolacou argumentáciou, na ktorú najvyšší súd poskytol relevantné odpovede meritórnym rozhodnutím.

14. Ústavný súd považuje výklad a aplikáciu § 193 a § 194 CSP tak, ako ho vykonali všeobecné sudy, za ústavne akceptovateľný. Vychádza pri tom z účelu dotknutých právnych noriem, ktorý zabezpečuje účinné presadenie zásady prezumpcie neviny v správnom trestaní. Sťažovateľka v konaní odvodzuje uplatnenú náhradu škody od porušenia verejnoprávnych noriem súťažného práva – obmedzovanie hospodárskej súťaže, resp. zneužívanie dominantného postavenia na trhu. Tvrdené je teda protiprávne konanie, ktoré je definované znakmi skutkových podstát správneho deliktu zákonom o ochrane hospodárskej súťaže. Zákon o ochrane hospodárskej súťaže v § 16 ods. 1 písm. c) ustanovuje výlučnú právomoc protimonopolného úradu posúdiť, či určité konkrétne konanie konkrétneho subjektu naplnilo znaky skutkovej podstaty správneho deliktu. Všeobecné sudy sú takýmto rozhodnutím viazané a nemôžu o tom, či bol spáchaný správny delikt a kým, rozhodovať ako o prejudiciálnej otázke (§ 193 CSP). V prípade výkladu zvoleného sťažovateľkou by bolo možné voči domnelému porušiteľovi noriem verejného (súťažného) práva, ktorý nebol právoplatným rozhodnutím na to príslušného orgánu verejnej moci (súťažným orgánom) uznaný vinným z konkrétneho protiprávneho konania, vyvodzovať súkromnoprávnu zodpovednosť za konanie, pri ktorom sa prezumuje, že ho nespáchal, až kým súťažný orgán svojím právoplatným autoritatívnym rozhodnutím nevysloví opak.

15. Ústavný súd vychádzajúc z judikatúry súdneho dvora neopomína základné východiská aplikácie práva Európskej únie v predmetnej oblasti:

- Zmluva o založení Európskeho hospodárskeho spoločenstva (Rímska zmluva, 1957, ďalej len „Zmluva“) vytvorila svoj vlastný právny poriadok, ktorý je integrovaný do právnych systémov členských štátov, ktorých vnútroštátne sudy sú povinné ho uplatňovať. Tento právny poriadok sa vzťahuje nielen na členské štáty, ale aj na štátnych príslušníkov týchto štátov. Právo Spoločenstva ukladá jednotlivcom nielen povinnosti, ale priznáva im aj práva, ktoré sa stávajú súčasťou ich právneho dedičstva. Tieto práva vznikajú nielen vtedy, ak sú výslovne priznané Zmluvou, ale aj v súvislosti s povinnosťami, ktoré Zmluva ukladá spôsobom jasne definovaným vo vzťahu k jednotlivcom i vo vzťahu k členským štátom a orgánom Spoločenstva (pozri rozsudky z 5. februára 1963, Van Gend en Loos, 26/62, Zb. s. 3, 23, a z 15. júla 1964, Costa, 6/64, Zb. s. 1141, 1158 až 1160, a z 19. novembra 1991, Francovich a i., C-6/90 a C-9/90, Zb. s. I-5357, bod 31).
- Článok 85 ods. 1 a čl. 86 Zmluvy spôsobujú priame účinky vo vzťahoch medzi jednotlivcami a zakladajú dotknutým osobám práva, ktoré sú vnútroštátne sudy povinné ochraňovať (pozri rozsudky z 30. januára 1974, BRT a SABAM, nazývaný „BRT I“, 127/73, Zb. s. 51, bod 16; z 18. marca 1997, Guérin automobiles/Komisia, C-282/95 P, Zb. s. I-1503, bod 39).
- Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že každý jednotlivec sa môže domáhať na súde porušenia čl. 85 ods. 1 Zmluvy, a to aj vtedy, keď je stranou zmluvy spôsobilej obmedziť alebo skresliť hospodársku súťaž v zmysle uvedeného ustanovenia.

- Pokiaľ ide o možnosť požadovať náhradu škody spôsobenej zmluvou alebo správaním spôsobilým obmedziť alebo skresliť hospodársku súťaž, treba pripomenúť, že je úlohou vnútroštátnych súdov poverených v rámci ich právomocí uplatňovaním noriem práva Spoločenstva, aby zabezpečovali úplnú účinnosť týchto noriem a ochrany práv, ktoré poskytujú jednotlivcom (pozri najmä rozsudky z 9. marca 1978, Simmenthal, 106/77, Zb. s. 629, bod 16, a z 19. júna 1990, Factortame a i., C-213/89, Zb. s. I-2433, bod 19).
- Úplná účinnosť čl. 85 Zmluvy najmä potrebný účinok zákazu uvedeného v jeho odseku 1 by boli spochybnené, ak by sa akákoľvek osoba nemohla domáhať náhrady škody, ktorá jej bola spôsobená zmluvou alebo správaním spôsobilým obmedziť alebo skresliť hospodársku súťaž.
- V prípade neexistencie právnej úpravy Spoločenstva v danej oblasti náleží vnútroštátnemu právnomu poriadku každého z členských štátov, aby určil kompetentné súdne orgány a upravil procesné postupy v prípade žalôb určených na zabezpečenie ochrany práv, ktoré dotknutým osobám vyplývajú z priameho účinku práva Spoločenstva za predpokladu, že jednak takéto postupy nie sú menej výhodné ako postupy týkajúce sa obdobných vnútroštátnych konaní (zásada primeranosti) a jednak že nespôsobujú faktickú nemožnosť alebo výrazné sťaženie výkonu práv priznaných právnym poriadkom Spoločenstva (zásada efektivity) (pozri najmä rozsudok z 10. júla 1997, Palmisani, C-261/95, Zb. s. I-4025, bod 27).

16. *„Podľa čl. 6 nariadenia (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy o fungovaní EÚ vnútroštátne súdy majú právomoc na uplatňovanie článkov 81 a 82 Zmluvy o fungovaní EÚ (dnes čl. 101 a čl. 102 Zmluvy o fungovaní EÚ, pozn.).*

Podľa čl. 5 nariadenia (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy o fungovaní EÚ orgány hospodárskej súťaže členských štátov majú právomoc na uplatňovanie článkov 81 a 82 Zmluvy o fungovaní EÚ v jednotlivých prípadoch. Na tento účel, konajúc zo svojho vlastného podnetu alebo na základe sťažnosti, môžu prijímať tieto rozhodnutia:

— *nariadiť skončenie porušovania,*

— *nariadiť dočasné opatrenia,*

— *prijímať záväzky,*

— *ukladať pokuty, pravidelné penále alebo iné sankcie podľa vnútroštátneho práva.*

Ak na základe informácií, ktoré majú k dispozícii, nie sú splnené podmienky pre zákaz, môžu tiež rozhodnúť, že nie sú žiadne dôvody na zásah z ich strany.“

17. Ako vyplýva z primárneho práva Európskej únie, vo svetle judikatúry súdneho dvora je kompetencia zabezpečovania ochrany práv jednotlivcov v oblasti hospodárskej súťaže zverená orgánu hospodárskej súťaže (protimonopolný úrad) aj súdom. V podmienkach Slovenskej republiky je táto ochrana koncipovaná tak, že o rozpore konkrétneho konania so súťažným právom (ide o činnosť zakázanú aj čl. 101 a čl. 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie) má právomoc rozhodovať protimonopolný úrad a súdy poskytujú ochranu následne formou rozhodovania

o nároku na náhradu škody spôsobenej protisúťažným konaním, ktoré už bolo ako protiprávne vyhodnotené kompetentným súťažným orgánom, ktorý je na takéto posúdenie odborne a technicky vybavený. Pokiaľ sa sťažovateľka dovoľáva priamej aplikácie čl. 101 a 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, je potrebné uviesť, že uvedené články definujú, ktoré dohody a konania podnikateľských subjektov sú z hľadiska ochrany voľnej hospodárskej súťaže zakázané, a teda absolútne neplatné. Posúdenie konkrétneho konania v jednotlivom prípade z hľadiska, či napĺňa zakázaný obsah, prináleží orgánu súťažného práva. Všeobecné súdy vo svetle koncepcie vymedzenia prejudiciality podľa CSP uplatňujú čl. 101 a čl. 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody v spojitosti s už autoritatívne konštatovaným porušením noriem súťažného práva. Právna úprava slovenského súťažného práva zodpovedá požiadavkám primeranosti a efektivity ochrany formulovanými judikatúrou súdneho dvora, keďže podobný procesný postup je ustanovený vnútroštátnym právom napr. pri uplatňovaní nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy, keď vyslovenie nezákonnosti rozhodnutia správnym súdom je predpokladom jej uplatnenia v občianskom súdnom konaní. Z hľadiska efektivity poskytovanej ochrany na poli hospodárskej súťaže je poškodený subjekt oprávnený uplatňovať a získať odškodnenie formou súkromnoprávnej žaloby, za predpokladu vyslovenia existencie zakázaného konania protimonopolným úradom. Zohľadňujúc skutkové okolnosti prípadu, nemožno považovať za odmietnutie spravodlivosti zo strany všeobecných súdov, ak sťažovateľka už v rámci podnetu adresovanému protimonopolnému úradu opierala svoj podnet o nepreukázanú skutkovú a právnu argumentáciu, ktorá nevedla protimonopolný úrad k *ex offico* začatiu konania o správnom delikte. Na uvedenú argumentačnú a skutkovú nedostatočnosť tvrdeného protiprávneho konania poukázal i najvyšší súd.

18. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

19. V dôsledku konštatovania zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu